

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 7–9/červenec–září 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Branka za prázdninami	18
Staršovstvo		a Boží ratolesti	
Zápis z 851. schůze 2. 9. 2024	3	Životní příběh ve zkratce	20
Jeronymova jednota jednala	5	vzpomíná Madla Chadimová	
Mládežovo-odrostová voda	6	Jak jsem cvičil na sletu	20
Malý tábor YMCA Braník	7	Branická vánoční hra 2024	23
Tábor Pecka YMCA Braník	11	Tajemství starobylého svitku	
včetně básně Óda na Kubu		Moje vzpomínky na léto	24
Moje zážitky	14	(Zderaz a Běleč)	
z letošní sborové dovolené		Omalovánka Já jsem vinný kmen ..	26
ve Zderazi u Skutče		Řešení hádanky ze str. 23–24	26
Mládežový puťák YMCA Braník	16	Kontaktní informace, tiráž	27

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u nové Brány! Venkovní teploty se zatím (v době psaní editoriale) moc podzimmně netváří, ale prázdniny jsou za námi a s novým školním rokem přichází čas i na čerstvé číslo vašeho oblíbeného sborového časopisu. ☺

Samosebou se v něm ohlédneme za proběhlými letními akcemi – mládežovou vodou, tábory pro menší i větší děti, sborovou dovolenou a také puťákem ve Francii.

Já s rodinou jsme se letos tradičně zúčastnili tábora Pecka a poprvé také sborovky.

Na Pecku jezdím s dvouletou pauzou už od svých devíti, a i když jsem myslela, že letos po narození druhého syna už opravdu nepojedeme, zase nám to nedalo, sbalili jsme pleny a na týden vyrazili. A bylo to dobře. Účastníci totiž narostli na rekordní počet, zatímco vedoucích tolik nebylo, jsem tedy ráda, že jsme mohli přiložit ruku k dílu a také načerpat věcí, které tábor dává nám. Po- byt v přírodě, večerní duchovní kluby pod širým nebem, možnost hrát na ky- taru a společně chválit Boha, být součástí skvělého týmu vedoucích, kamarádů (z velké části sourozenců ☺).

I na sborovce se nám líbilo. Okolí Zderazi je krásné, plné pískovcových skal a malebných lesů. Chci však také vyzdvihnout skvělou organizaci celého týdne, jehož příprava musela stát nemalou práci! Stejně tak jako organizace všech dal- ších akcí, kterých jsem se osobně nezúčastnila. Velké díky všem!

Kromě článků o proběhlých akcích se můžete těšit i na další, třeba na krásný sokolský dopis adresovaný Dagmar Evaldové. Tak tedy směle do čtení!

Přeji vám co nejlepší vykročení do nového školního roku a požehnaný podzim,

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 851. schůze 2. 9. 2024

První poprázdninová schůze staršovstva č. 851 se konala v pondělí 2. září, a to v mírně obměněném složení. Přítomni byli nový administrátor sboru Tomáš Tru- sina, jáhenka Věra Hájková, Alena Heřmanová (která nastoupila za Marii Pro-

cházkovou), Lubor Kolář, Tomáš Bedrník, Michaela Mazná, Tomáš Plhák, Jan Zvánovec, Lukáš Drápal, David Slabý, Iva Jungwirthová, Tadeáš Friedrich a Jana Stralczyňská. Omluvena byla Lída Holá.

Po duchovním úvodu, který měl Lubor Kolář na téma povzbuzování (Římanům 12,6–8), jsme tajnou volbou zvolili staronového předsedu staršovstva Jeronýma Zvánovce. Tento krok je církevními řády vyžadován vždy, když dojde ke změně faráře odpovědného za sbor. A zároveň jsme uvítali první dva hosty z celkových pěti, a to Jaroslava F. Pechara a pražského seniora Matěje Opočenského.

Jarda Pechar nás seznámil s plány ohledně předání barrandovského bytu a také ohlásil odchod z ČCE, protože ke stávajícímu vedení církve ztratil důvěru. Od září pracuje pro Diakonii ČCE. Ještě jednou jsme mu poděkovali za dlouhou službu sboru a popřáli jemu i Lence mnoho štěstí v další životní etapě.

Po společné modlitbě jsme se s Jardou rozloučili a představil se nám další host Jan Traxler, který přišel požádat o doporučení k zapsání na kandidaturu služby v církvi.

Dalším hostem byl Adam Pinc, který nám pověděl o tom, jak aktuálně funguje mládež a s jakými se potýká výzvami. Domluvili jsme se, že ocení podporu staršovstva ve formě pomoci s programem a zajištěním zajímavých hostů.

Posledním hostem byla Simona Ester Brandejsová, která nám představila koncept letošní vánoční hry a diskutovali jsme o personálním zajištění celé akce.

Další část schůze, již bez hostů, se věnovala vesměs provozním záležitostem. Vyslechli jsme zprávu o sborové dovolené, která s Boží pomocí úspěšně proběhla. Byli jsme moc rádi, že se zúčastnili i kandidát na nového faráře sboru bratr Nečil s manželkou a že mezi nás dobře zapadli. Lukáš Drápal nás seznámil se situací v nedělní škole, dorostu a odrostu. Alena Heřmanová nam podala zprávu o modlitební skupince a také skupince ranního čtení.

Připravovali jsme tradiční podzimní výjezd staršovstva, který nám umožní se vzájemně lépe poznat a též poskytne čas k diskuzím na témata, na která se při běžných schůzích staršovstva nedostane. Probíhají přípravy na volbu nového faráře, což s sebou nese řadu byrokracie (přípravu povolávací listiny, včasné podaná žádost na Synodní radu o vydání pokynu k volbě apod.). Předběžný termín volby byl stanoven na 17. listopadu.

Vzhledem k zaneprázdnění Zuzky Pavlíkové již nebude pokračovat kurz tréninku paměti. Zuzce za její obětavé vedení tohoto kurzu děkujeme. Věra Hájková a Tomáš Trusina nás také seznámili se svými představami o zapojení do sborového života.

Řešili jsme i nedávné vloupání do Evenu, kdy bezdomovec prokopl dveře, vnikl dovnitř a pokusil se odcizit kytaru. Bezpečnostní agentura zareagovala

promptně, delikventa chytila. Děkujeme Tomášovi Bedrníkovi za dočasné zakrytí díry a zajištění opravy, i Jeronýmovi za čas strávený vyřizováním záležitosti na Policii.

Informovali jsme se o probíhajícím nátěru kostela a Evenu a také o podnětech ohledně budoucnosti trávníku mezi Evenem a kostelem či úpravě popínávek na Evenu.

Zakončeno společnou modlitbou po 21. hodině.

zapsal Lubor Kolář

JERONÝMOVA JEDNOTA JEDNALA

Dne 16. června t. r. jsem se ve sborové místnosti pražského evangelického sboru U Klimenta zúčastnil výroční schůze pražského seniorátu Jeronýmovy jednoty. Z 31 pražských sborů se sešlo 16 jejich zástupců, jeden se omluvil.

V přátelském prostředí, se štědrým občerstvením od klimentských, jsme byli informováni o výši sbírky v pražském seniorátu na Jeronýmovu jednotu v roce 2023 (423 446 Kč), na velikonoční Hlavní dar lásky (217 409 Kč) a o žádostech dvou sborů pražského seniorátu – Smíchov a Radotín – o finanční podporu pro tento rok. Ze sbírky jdou podle pravidel dvě třetiny na celocírkevní dary, jedna třetina zůstává v pražském seniorátu. Při absenci zástupce z Radotína bylo po delší debatě rozhodnuto doporučit ústřednímu shromáždění Jeronýmovy jednoty udělení celého daru smíchovskému sboru.

Během našeho jednání jsem si opět uvědomil, jak mimořádně bohatý je náš branický sbor. Uvedu konkrétní čísla. V roce 2022 přidělila Jeronýmová jednota mimopražským sborům na nutné opravy, přestavby a rekonstrukce kostelů, far, sborových domů a varhan 4 232 000 Kč. To je přibližně tolik, kolik jsme my sami vybrali na koupi pozemku a postavení našeho Evenu. Jistě věc k zamyšlení.

Letos se v našem sboru sešlo na Jeronýmovu jednotu přibližně 17 000 Kč, na Hlavní dar lásky 14 500 Kč. Připomínám, že Jeronýmová jednota darovala našemu v poválečných letech rodičímu se sboru na stavbu našeho kostelíka 250 000 Kč. Važme si toho a myslíme na to při příští sbírce. Mysleme na sbory, které jsou dnes v podobné situaci, v jaké byl kdysi náš sbor, a budme štedřejší, než jsme byli letos.

Petr Bísek

MLÁDEŽOVO-ODROSTOVÁ VODA

Letos se podobně jako v minulých letech uskutečnila v termínu 28. června až 7. července voda, tentokrát mládežovo-odrostová voda YMCA Braník v počtu šestnácti účastníků včetně vedoucích.

Tentokrát jsme jeli na již osvědčenou slovenskou řeku Hron, na které jsme byli s branickou Ymkou již několikrát (naposledy před pěti lety). Jeli jsme i podobnou část řeky jako minule – začínali jsme u obce Filipovo a končili jsme ve městě Žarnovica.

Samotný průběh akce se ovšem oproti té před pěti lety podstatně lišil – tentokrát při splouvání řeky, v kruzích starších účastníků neblaze proslulé svými efekty na žaludek, zvracelo jen minimální množství lidí. Situace s množstvím vody nám oproti minule přála trochu víc – na sedmikilometrovém úseku u vodní elektrárny s menším množstvím vody jsme tentokrát místo procházky s lodí za sebou díky vyššímu stavu vody mohli zůstat na lodi. Kromě pohybování po řece na lodi jsme si taky udělali výlet vlakem do Banské Bystrice, kde jsme si prohlédli město a navštívili zdejší muzeum Slovenského národního povstání. Většinu akce jsme ale skutečně strávili jen s loděmi na řece, dokonce bez přítomnosti doprovodného auta, které většinu akce čekalo téměř u konce plánované vzdálenosti, kterou jsme měli za celou akci ujet – v Hronseku, kde jsme navštívili zdejší dřevěný evangelický kostel.

Většinu zážitků však minimálně podle mě intenzitou předčil zážitek z cesty zpátky, kdy jsme čekali o půlnoci přibližně 2 hodiny na nádraží ve Vrútkách se zavřenou čekárnou a lavičkami obsazenými zčásti cestujícími a zčásti nejspíš místními ožraly, a to ještě po té fyzicky i psychicky náročné akci, ze které jsme se vraceli. Celá akce ještě končila v Kunraticích, kde jsme společně uklízeli veškeré vybavení.

Bartoloměj Zvánovec

MALÝ TÁBOR YMCA BRANÍK

Bylo nebylo, za domy, lesy a rybníkem žil v blízkosti kadibudek jeden zlobr zvaný Shrek. Rád sám pobýval ve své bažině, nikým nerušen... Jeho mládenecký život se však měl zásadně změnit, když se mu do bažiny najednou nahnulo 28 pohádkových postav.

Letošní Malý tábor byl opravdu malý. Jeho poklidnou rodinnou atmosféru tvořilo 13 vedoucích, 28 dětí a 2 kuchaři. Oproti loňskému roku jsme nečelili žádným atmosférickým ani gastroenteritickým výzvám a mohli si tak plně užívat nej-různějších her a tvořivých programů inspirovaných pohádkou Shrek. Děti byly pohádkové bytosti a v rámci duchovních programů se učily, jak má žít správná princezna nebo správný princ. Abyste si o povaze letošního tábora mohli udělat přesnější obrázek, zkusím zde popsat, jak vypadá takový táborový den.

Ráno. Aktivní vedoucí jako Kuba Bouška vstávají v 6 hodin, aby zapálili oheň v brutaru. Postupně se přidávají kuchaři jedoucí k pekaři. Všichni vedoucí musí být jakž takž vzhůru v 7:15 na společné modlitebce, kde Míša připomene základní body z večerní porady, Hana přečte z Hesel JB verše na dnešní den, Vera rozdá vitamíny a zahájíme den modlitbou. V 7:30 probouzíme děti zpěvem písně z branického Zpíváku a (ne)oblíbenou písní *Vstávejte, vstávejte, prázdniny jsou zase o den kratší...* Aby děti byly životaschopné po zbytek dne, hned po probuzení absolvují rozcvičku, kde například tančí na píseň YMCA.

Dopoledne. Nejdůležitější část denního programu je dle mého *bonbónování*. Pokud mají děti uklizeno ve stanu, dostanou bonbón. Zní to prostě, ale právě zde se zamezí všem možným gastropohromám (ano, nacházíme rohlíky v holínkách, plesnivé šťávy ve flaškách), ale i dalším infekcím (kontrola mokrého kartáčku, čistých trenek a přisátých klíšťat).

Za duchovní programy letos vděčíme především Haně, Zdiše, Veře a Alence, které i úplné nováčky seznamovaly se základními myšlenkami křesťanství prostřednictvím pohádkového stylu princů a princezen. Po každém programu se děti mohly učit nový verš související s programem (viz obrázek na další stránce).

Následují dopolední *workshopy*. Děti si vybíraly například z výroby mečů, zdobení perníčků, brutálních her, sekání dřeva, zdobení sklenic, hry na ukulele, rugby a mnohého dalšího.

Odpoledne. V rámci poledního klidu byla letos oblíbená hra na schovku v našem opravdu slušně zakrámovaném tábořišti skýtajícím mnoho prostorů, kde vás nikdo třeba 20 minut nenajde. Jinak se děti mohly učit různé dovednosti, za které získávaly vyšité křížky na táborové tričko. Kdo dostal tři křížky, mohl si

zatočit kolem odměn, kde je například noční hlídka, tajná mise, kofola k obědu, účast v divadle nebo vedoucí o tobě složí písničku.

Ve vedoucovském týmu se letos sešlo opravdu nadprůměrné nadšení pro divadelní ztvárnění příběhu. Každý den bylo divadlo plné pestrých kostýmů, tanců, hlášek a dokonce bylo hudebně provázeno táborovou kapelou, jelikož film Shrek je mimo jiné znám i pro svůj výborný soundtrack. Všechna divadla byla zaznamenána a jsou ke zhlédnutí na táborovém YouTube kanálu.

Divadlo uvozuje tzv. etapovou hru. Letos mezi sebou soupeřilo 5 týmů: *Spící užovky*, *5 oříšků*, *Žlutobotí lesní trpaslíci*, *Jahůdky* a *Fialové houžvičky*. Za každou hru šlo získat body do jedné ze tří kategorií: zručnost, síla nebo strategie.

Tyto body pak týmům výrazně pomohly v závěrečné hře. Mezi ikonické hry tohoto tábora patřila například dražba princezen, nošení Fion či zabírání bažiny.

Po hře jsme se šli buď koupat, nebo hráli různé doplňkové hry jako například opičí dráha, ale poslepu s koncem v rybníku, vodní bitva či emotivní turnaj ve hře Raraši.

Večer. Večery na táboře jsou poklidné. Po dobrém jídle je hlavní nástup s vyhlášením výsledků hry (a nekonečným rozdáváním ztrát a nálezů). Společné zakončení dne je v podobě *večernice*, kdy po pár písničkách zreflektujeme zážitky a společně se pomodlíme. Před spaním vám možná ještě někdo povypraví nebo přečte nějakou pohádku. ☺

Noc. Nejpozději v půl desáté začíná večerní porada. Tím však zábava rozhodně nekončí. Jak jsme letos neřešili v podstatě skoro žádné problémy, člověk měl i po noci dost energie si užít společný čas s vedoucími bez dětí. A tak odtajníme, že proběhlo několik nočních koupání, procházek, nočních hlídek pro děti ... a dokonce i první malotáborový výsadek nejstarších dětí.

Nejzajímavější zážitek? Bylo jich spousta, ale jako první mě vždycky napadne zážitek s liškou. U našeho tábořiště opravdu dávají lišky dobrou noc, ale tentokrát jedna liška zašla příliš daleko... Rozmyslela jsem si to. Tuhle historku vám radši povypravím až na Ohlédnutí, aby nebyla elektronicky tak snadno dohledatelná, tak neváhejte přijít!

Michaela Mazná

TÁBOR PECKA YMCA BRANÍK

Děti! Děti! Přátelé Narnie! Pospěšte ke mně! Přijďte na pomoc!

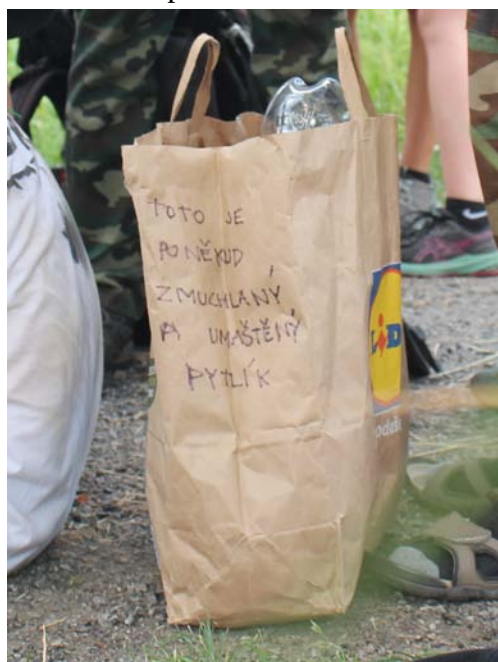
Tirianovo mocné zvolání mělo letos nebývalý účinek. Uslyšelo ho rekordních 38 dětí, ne tak rekordních 9 až 12 vedoucích (jak v průběhu tábora přijížděli a odjížděli) a k tomu až 3 infanti ve věku od 0 do 4 let.

Po překonání propasti mezi světy a brodu mezi břehy ovšem celou naši výpravu čekala matoucí podívaná. Milovanou Narnii měl podle všeho na povel vyšinutý opičák s podporou bytostí pochybné pověsti a nesympatických kalornijských přistěhovalců. A tak jsme se alespoň všichni na čerstvém narnijském vzduchu trénovali v nejrůznějších dovednostech užitečných ve světě bez výdobytků civilizace: zachraňování a ošetřování raněných, vázání pokročilých uzlů či přípravě ohně i pokrmů v polních podmínkách. Tedy když od nás zrovna pan Podšívka nepotřeboval pokáčet nějaké stromy (a sem tam klepnout i nějakou tu dryádu) či připravovat lahodné pokrmy pro jeho mlsný jazýček, zatímco jakýsi potížísta zmlácený a spoutaný opodál kňourá hladem a žízni.

Jenže ejhle, z toho se vyklubal právě ten Tirian, král Narnie, pán na Cair Paravel a vládce Osamělých ostrovů, který nás v Aslanově jménu povolal na pomoc v době, kdy se Narnii pokoušejí uchvátit dezinformátoři a oportunisté. Před těmi nás alespoň načas ochránila dobře uzamčená Tirianova tvrz. Před suchary

rozmáčenými ve slané vodě nás zase zachránilo pár namazaných chlebů, které si v (poněkud zmuchlaném a umaštěném) pytlíku přivezli Eustác s Julií z našeho světa.

A tak jsme si společně nejen v biblických programech ujasňovali, na čí straně a proti čemu vlastně máme a chceme bojovat. Ocenění za úspěchy v jednotlivých etapách naše družiny proměňovaly v opevnění s vojenskou posádkou, aby byly co nejlépe připraveny k obraně v nadcházejícím boji. Jenomže všechny světy spějí ke konci, a jako byl konec Narnie zpečetěn opravdovou disaster (dis-aster, odhvězdění, tedy hvězdy doslova spadly z nebe), tak při naší závěrečné hře – poslední bitvě – zase padaly hrady, které, ve

formě papírových čtvrtek přišpendlených na stromech, neměly žádnou šanci proti nastalému přívalovému dešti. Ten v lepším případě z hradů pouze odplavil samo(ne)lepící vojáčky, v horších případech hrady rozmáčel k nepoznání, spláchl do řeky či oddělil od našich pozic vodním příkopem; některé pak nebyly nalezeny dodnes a o jejich osudech kolují pověsti.

Bez ohledu na bojové úspěchy jsme nakonec všichni byli prohozeni dveřmi, prý do Aslanova království, ale jestli to náhodou nebyla jenom zatuchlá ponurá stáj – my už se přece nenecháme nachytat.

Konec tábora se již tradičně nesl ve slavnostním a hravém duchu, jak můžete ochutnat v příloze tohoto článku, jíž je óda psaná na zakázku za 40 houbiček a přednesená u závěrečného táboráku a jejímž autorem není nikdo jiný než Standa z metra!

I všechny články spějí ke konci a tento není výjimkou. Vešel se do něj ale jen malý zlomek našich zážitků. Například jsem ani nezmínil, jak se jmenovaly naše družiny, kdo je to Kopytaš či jak – a hlavně proč – nejvěrnější Narniané čekali s dohasínající svíčkou, zda Aslan vyjde ze stáje, zatímco zbytek tábora už spokojeně usínal. Ještě alespoň zmíním, že jsme si nové tábořiště (zvané Mělčiny a spravované YMCA Husinec) oblíbili a chystáme se tam zakotvit, dá-li Pán, na mnoho dalších let. Vaší pozornosti teď doporučuji fotogalerii fotky-pecka.anvard.eu a ještě více se dozvíte na blížícím se branickém Ohlédnutí za nejen letními akcemi.

S vděčností za Boží požehnání a ochranu, i za krásnou spolupráci se spoluvodoucími i účastníky tábora Pecka 2024.

David „Blaf“ Slabý

Óda na Kubu

Ach Kuba, no to je fešák.
Dám knedlíků plný ešák,
aby tenhle krásný tvor,
vedl se mnou rozhovor.

Adam, Blaf i Tirian
závistí je napínán.
když vidí ty jeho svaly
a říká si: *Kde se vzaly?*

A co teprv jeho jojo,
s ním fakt umí, tojo.
Sleeper, bind i DNáčko
jsou pro Kubu dávno hračkou.

Král houbičkového lesa
jak na puklé srdce tesa –
tak popsal bych postavu již známou,
prostě sigma jak blázen, kámo.

Stanislav „Standa z metra“ Tesář

MOJE ZÁŽITKY

z letošní sborové dovolené ve Zderazi u Skutče

Letos jsem poprvé sebrala odvalu a i když jsem po operaci kolene, na sborovou dovolenou jsem se přihlásila s tím, že tam nebudu nikoho znát a že si budu hlavně plavat a chodit na malé procházky a číst si.

Doma jsem si nastudovala, že ZDERAZ je krásné místo k rekreaci, s krásným a rozmanitým okolím.

Od prvního dne jsem byla nadšená. Už z Prahy jsem jela s báječnými manžely Kučerovými.

Místo pobytu je opravdu moc hezké: velké koupaliště, ubytování a strava bez námitek, v okolí les (čistý, mechový), a to hlavní: velmi přátelští lidé, kvůli kterým jsem nepřečetla ani jednu knihu!

V podstatě každý den byla nabídka výletu, na který byl někdo ochoten mě vzít s sebou. Tak jsem navštívila Nové Hrady, muzeum Skuteč, Pasíčka, Lom a Luže/Košumberk se všemi krásami, které nabízí – jedno hezčí než druhé! A také procházky lesem, kde potkáš třeba velkou dřevěnou houpačku u lesní tůně a posloucháš ticho a jen zvuky lesa.

Ranní a večerní skvělý program jsem výjimečně nestihla, protože jsem byla za celý den unavená z množství zážitků – ale šťastná!

Velmi děkuji všem, kteří se podílejí na uskutečňování těchto akcí. Je to velmi bohuľibá činnost.

Něco o mně

Jsem členkou branického sboru od roku 1970 a prožila jsem tam dlouhá a krásná léta s manželem, který mě do kostela přivedl, a pak také se dvěma syny. Farářem byl tenkrát báječný bratr Luděk Rejchrt.

Díky oběma jsem se ráda a s nadšením postupně z povrchní domýšlivé holky měnila s údivem ve věřící a pokornou křesťanku.

Potom pro mne přišly roky různých aktivit a já jsem dlouho do kostela nechodila. Nevím, čím si to zasloužím, ale Pán Bůh mě neopustil a snad mě má rád, protože mě přivedl do kostela zpět. Jsem z generace, která se narodila v první polovině minulého století, moc vrstevníků jsem po těch letech už v kostele ne našla, ale zaujala mě kázání bratra faráře Pechara.

Zjistila jsem, že lidé jsou tu dnes stejně milí a vstřícní, našla jsem mezi vámi radost v srdci a pokoj v duši.

Vám všem vděčná *Nada Dupalová* (dříve Košíková)

fotila Zuzka Věrka Pavlíková

MLÁDEŽOVÝ PUŤÁK YMCA BRANÍK

Na konci léta se branická mládež účastnila desetidenního puťáku pod vedením kamaráda Jakuba Drápala. Nebyl to ale klasický český puťák, ale *La randonnéé pédestre* – uskutečnil se totiž ve slunečných Vogézách východní Francie. Všichni jsme byli rychle pohlceni francouzskou kulturou, a tak obkládané chleby z domova rychle nahradily *baguettes* a různé druhy *fromages* – sýrů (a silnější žaludky měly i pár velmi aromatických sýrů, mimo jiné i lokální munster). Májku jsme vyměnili za pravou bretaňskou paštiku; v ešusech se rychle začali vařit šneci a ústřice, a oblíbenou volnočasovou aktivitou se stalo samostudium francouzštiny.

Čas dodal Vogézám stovky letokruhů, ve kterých jsme mohli číst o nejvzdálenější historii, ale také o velmi nedávných událostech. Na hoře Donon (pojmenované po keltském bohu Donnu) jsme navštívili více než 100 let starou repliku galského chrámu; ve Štrasburku jsme mohli pozorovat architektonické stopy po konfliktu katolíků a hugenotů; navštívili jsme kostely postavené za německé nadvlády, které se stále na svých stěnách pyšní oslavou Ježíše v němčině. Narazili jsme na loveckou chatku německého kaisera nebo jsme si prošli prvoválečné bunkry a hřbitovy s tisíci náhrobky Francouzů, kteří bránili demokracii před hrozbou německé vojenské diktatury. Naši exkurzi dějinami smutně uzavřel koncentrační tábor a jediná plynová komora nalézající se na území Francie.

Každý večer nás pak čekala Jakubova skvělá duchovní zamyšlení, která nám dodávala témata k diskusím a intelektuálním rozhovorům během putování následujícího dne, když člověk nechtěl zrovna něco zpívat do pochodu nebo luštit křížovky.

Po více než dvou stech kilometrech a nepočítaném množství puchýřů jsme došli do krásných Mylhúz, kde jsme objevovali krásy francouzských *boulangeries et pâtisseries*, pekáren a cukráren. Měli jsme tu mnoho nevyhledávaných příležitostí vést rozhovory s místními obyvateli, a to i přesto to, že jsme jim vůbec nerozuměli. Bez znalosti jediného francouzského slova jsme obdrželi pozvání na den kultury v Mylhúzách, jedním tureckým expatem nám bylo vysvětleno, proč bychom měli být komunisté, a skupina Alžířanů nás přesvědčovala, že mnohoženství je špatná *idée*.

Z Francie si tak odnášíme nejen spoustu sýrů (které zaplnily a zavoněly moji ledničku), ale hlavně nepřeborné množství krásných vzpomínek a nových zkušeností.

Vive la France!

Dušan Pirc

BRANKA ZA PRÁZDNINAMI

Milí příznivci Branky,

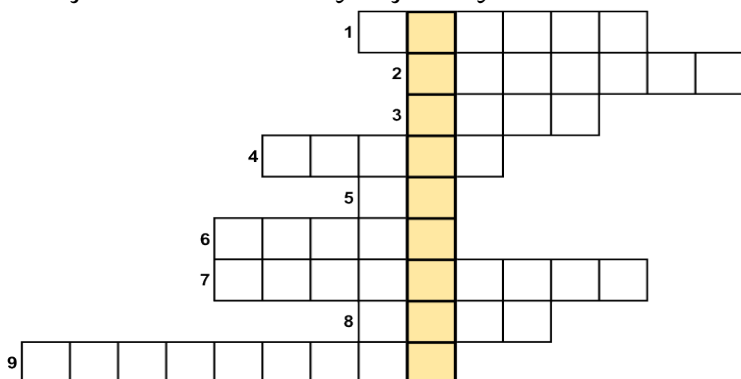
o letních prázdninách sice u nás v kostele není nedělní škola, ale duchovní stravy je pro děti dost a dost na různých letních akcích: vodách, táborech i sborové dovolené. A u sborovkových „večerníčků“ (tedy podvečerních biblických programků pro děti) se chvilku zastavíme. Letos čerpaly z toho, co nám o sobě Pán Ježíš říká v Janově evangeliu. Takových výroků, které začínají „já jsem“, tam najdeme nejméně sedm. My jsme si víc povídali o pěti z nich a šestý byl aspoň letmo zmíněn. Jaký je ten sedmý? Klíčové slovo si musíte vyluštit. Stačí doplnit slova vynechaná z těch ostatních. Kdo má knížečku ze sborovky, najde je tam. Kdo ne, ať čte Bibli, tam to všechno je.

Ježíš jí řekl: „Já jsem _ _ _ _ _ i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

LEGENDA:

- Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo 9 k Otcí než skrze mne. (Jan 14,6)
- Já jsem 1 světa. Kdo mě 7, nebude chodit ve tmě, ale bude mít 1 života. (Jan 8,12)
- Já jsem 4. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. (Jan 10,9)
- Já jsem dobrý pastýř; 8 své ovce... A svůj život dávám za ovce. (Jan 10,14–15)
- Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo 5 z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa. (Jan 6,51)
- Já jsem vinný 3, vy jste ratolesti. Kdo 2 ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,5)
- autor výroků: 6

Víte komu a v jaké situaci řekl Pán Ježíš tato slova? Pošlete nám odpověď spolu s vyluštěnou tajenkou do redakce a vyhrajte malý dáreček. ☺

Boží ratolesti

Bez Boží pomoci toho mnoho nezmůžeme. Je to tak? Souhlasíte? Jenže to není přesné. Víte, co nám Pán Ježíš říká v Janově evangeliu, když mluví o tom, jak je bezpodmínečně nutné, abychom s ním byli stále spojeni? Říká „beze mne nemůžete činit nic“. Ne „uděláte toho málo“, ale „neuděláte nic“. Vůbec nic. Nezapomínejme na to. Ti, kdo si sáhnou na dno a poznají, v jak beznadějně situaci jsou a jak zoufale potřebují Boží pomoc, jsou o krok napřed. To je důležitá zkušenost, kterou má marnotratný syn (a jeho staršímu bratru možná chybí). A nejspíš proto nás „celníci a nevěstky předcházejí do Božího království“. Ne nadarmo apoštol Pavel píše Koloským:

„Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojeni láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal líbivými řečmi. I když nejsem mezi vámi přítomen, přece jsem duchem s vámi a raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista. Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ Kéž se nám to daří. S pomocí Boží. ☺

Alžběta Slabá

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH VE ZKRATCE

Kdysi v „době dinosaurů“, konkrétně v roce 1990, jsem přišla do kostela v Braníku. Připadala jsem si tu zvláště. Já, dcera ze slušné ateistické rodiny, jsem pokřtěná lidí, kteří se zdravili a podávali si při pozdravu ruce. Napříč generacemi.

Pak šel čas, uvěřila jsem, začala jsem jezdit na tábory, měnila zaměstnání, vdala jsem se, otěhotněla, porodila, znovu otěhotněla a porodila a ještě jednou otěhotněla a porodila, zestárla, nechala děti pokřtít, po dlouhé mateřské a rodičovské opět nastoupila do práce, zestárla, změnila zaměstnání, ovdověla, zestárla, přestala jezdit na tábory...

Společenství kostela se proměňovalo a proměňuje. To je v pořádku. I celá společnost se proměnila. Už si všichni v kostele nepodávají ruce při pozdravu. Už se ani mnoho lidí nezdraví. Ba co víc, už ani mnoho z nás neodpovídá na pozdrav. Ne, není důvodem chození do kostela se všemi se objímat, a být s nimi nejlepší kamarádi. Ale chovat se k sobě navzájem slušně by se hodilo. Vždyť hlavně podle toho, jak se chováme, stáváme se svědectvím světu. Dost dlouho jsem mlčela. Ale když se tento stav začal týkat třetiny mé nejbližší rodiny, už nemůžu. A chci začít především sama u sebe. Omlouvám se všem, které jsem někdy přehlédla, neoslovila, nepozdravila. Snad se mi toto mé předsevzetí v tomto školním roce alespoň trošku povede naplnit.

Madla Chadimová

JAK JSEM CVIČIL NA SLETU

Milá Dagmaro.

Před šesti lety jsem Ti slíbil, že vystoupím na sokolském sletu. Víím, že jsem Tě zklamal a nestihl ten v roce 2018, ale já bych to tehdy jednoduše a prostě nezvládl. Byl jsem ještě příliš čerstvý exulant-navrátilce, a navíc jsem měl dost náročný závazek jako veslařský trenér. A tak až letos jsem se přihlásil do Sokola s tím, že vystoupím na letošním sletu. Trošku mě nedávno potrápilo zdraví, ale na vystoupení v seniorské sekci Jdi za štěstím jsem ještě měl. Já stále hraju tenis, sice jen celkem pohodovou čtyřhru, ale pro mé nohy to jsou často docela náročné dvě hodiny. Takže fyzicka dosud byla.

Nečekaný problém se zrodil v mé hlavě, která odmítala zapomenout moji tradiční ranní rozcvičku, a tak mně přijetí jiných pohybů trvalo nepříjemně dlouho. Navíc, nacvičoval jsem jako jediný senior ve skupině sedmi seniorek, a

to ještě umocnilo zmatek v mé hlavě. Ne snadno jsem totiž rozeznával, které povely při nácviku patřily mně a které byly pro seniorky.

Zachránilo mě vzorové video, které natočil Sokol Pražský již na podzim loňského roku. Naše vystoupení bylo ve videu rozděleno do sedmi úseků, které jsem si doma při doprovodné hudbě postupně nacvičoval. Jen mně scházely přechody mezi jednotlivými úseky. To mně řadu týdnů nešlo, při nácviku ve skupině dost trápilo, mé ego trpělo.

Nácvik byl několikaměsíční proces. Já bydlím v Ládví a nikde v okolí jsem nenašel TJ Sokol, kde by se senioři jako já připravovali na slet. Ženy ano, mužů bylo jak šafránu. A tak jsem dojížděl přes celou Prahu do Sokola Spořilov Scheinerovy

župy, kam mě nasměrovali z ústředí Sokola. Tam jsme se pod vedením Jany a Milana Sobotových po nedělích na tři hodiny scházeli. Já jsem se pak doma při videu a s podrobným manuálem v ruce soustředil na detaily, které mě při společném nácviku nejvíc trápily. Později, zjara, jsme si na oblastním sletu ve Lhotce a později na krajském v Českých Budějovicích ve větších uskupeních ověřili, na čem musíme víc zapracovat, co vyladit.

Ovšem, jak jistě víš, největší zátěž nás teprve čekala. Tou byl XVII. Všesokolský slet, který proběhl první červencový týden v areálu fotbalového klubu Slavia Praha ve vršovickém Edenu. Po nedělním tříhodinovém průvodu Prahou za úmorného vedra z Václavského náměstí na Staroměstské začal nácvik seniorů a seniorek ze Sokolů z celé republiky – v pondělí a v úterý ráno od sedmé hodiny v Edenu na seřadišti, od středy až do pátečního závěrečného vystoupení na hlavním stadionu.

Když jsem zjistil, jak bude náš sletový týden nabitý, vyhradil jsem si ho striktně pro slet, vše ostatní dal stranou. A dobře jsem udělal – ve čtvrtek jsme během dne proběhli dvě generálky, večer pak vystoupení 1. programu, a to nejen za přítomnosti pana prezidenta Pavla, ale také při průtrži mračen, která se pro naše vystoupení změnila v milosrdné mrholení. Obdivoval jsem mnohé kolegy a kolegyně, pro které to bylo tvrdá výzva.

Pátek, závěrečný den sletu, byl krásný den. Vystoupení seniorů a seniorek a Věrné gardy, tj. těch nejstarších, bylo na 2. programu závěrečné poslední, a po-

vedlo se nám to. Snad jsme byli navíc inspirováni dětmi ve věku 2–5 let, které nás s jejich maminkami a tatínky předcházely. Že by to bylo od pořadatelů sletu úmyslné, aby po nejmladší generaci program uzavřela ta nejstarší? Je to víc než možné. Skutečnost je, že jak ta mrňata, tak poté i nás plné tribuny odměnily potleskem ve stoje. Paráda!

Po nás už bylo jen závěrečné Ktož jsú boží bojovníci a slavnostní stahování vlajek, české a sokolské. A další krásné gesto – každou z vlajek hrdě odnášelo osm hochů a děvčat a já jsem si říkal, kdyby se mně takové pocty dostalo v tom věku, nikdy bych na to nezapomněl, navždy Sokolem se stal.

Slova husitského chorálu, která jsem znal buď z evangelických táborů a brigád, nebo dík skvělému češtináři Jaroslavu Holubářovi, jsem si v tramvaji po cestě do Edenu zopakoval, abych si ho spolu se sborem hřmícím z reproduktorů zazpíval. A přiznávám se, že jsem si v té slavnostní atmosféře i zaslzel.

Milá Dádo. Byl to pro mne mimořádný zážitek a já Ti moc děkuji, že jsi mne tenkrát přesvědčila, abych se do Sokola přihlásil a na sletu vystoupil. Nebylo to snadné, příprava byla často náročná, ale tak intenzivně krásně jsem si obě závěrečná vystoupení v unikátní sokolské atmosféře užil, že se těším na příští slet. Ten bude sice až za šest let, ale já se budu snažit, abych na to měl, když ne jako senior, tak v té nejstarší skupině Věrná garda.

Ne vše je shnilé v Zemi české a moravské. Máme tu hrdé Sokoly. Bez nich, legionářů a Tomáše Garrigua Masaryka by se nezrodila naše republika.

Zasloužilá Sokolka Dagmar Evaldová se narodila 31. března 1928. Oba rodiče byli nadšenými Sokoly. Otec, profesí soudce, se během druhé světové války zapojil do protinacistického odboje ilegální sokolské organizace Jindra, za což byl v roce 1943 popraven. Stejný osud potkal i jeho staršího bratra. Dagmar Evaldová byla za války totálně nasazena ve vlášimské zbrojovce.

Po skončení války se s vervou vrhla do obnovy Sokola. Po jeho zakázání komunistickým režimem pracovala v několika továrnách, neboť jí nebylo dovoleno studovat. Později získala místo vychovatelky nevidomých dětí a zároveň se podílela na projektu SOS dětských vesniček. Tématem výchovy nevidomých se zabývala až do důchodu. Po Sametové revoluci byla jednou z hlavních postav obnovy Sokola. Zemřela 25. dubna 2022.

(Paměť národa)

Více informací na www.sokol.eu/aktualita/zemrela-dagmar-evaldova.

Petr Bísek

Původně vyšlo v Lidových novinách 10. 7. 2024. Upraveno, doplněno pro Bránu.

BRANICKÁ VÁNOČNÍ HRA 2024

Tajemství starobylého svitku

Všechno pod nebem má svůj čas a teď je opět načase se přihlašovat k účinkování ve vánoční hře! Stejně jako v minulých letech **srdečně zveme všechny děti a mládežníky/-ice do 18 let (včetně)**, kteří letos chtějí hrát a zpívat!

K zápisu slouží tabulka přístupná ze stránky „**Spuštěno přihlašování na vánoční hru**“ na sborovém webu.* Zápis probíhá během září a na začátku října, nejpozději **do neděle 6. 10. 2024!**

Zkoušky a nácvik jsou v období listopad–prosinec každou neděli po bohoslužbách, premiéra hry a repríza proběhne **poslední adventní neděli 22. 12. 2024.**

O čem to bude?

Název v úvodu článku napovídá, že půjde o tajemné poselství, které se objevuje v různých okamžicích historie napsané na svitku z vydělané zvířecí kůže (později nazvaném pergamen). Ve hře se dozvíme, co toto poselství říká a že je pro lidstvo velmi důležité. Každému z lidí totiž může doslova změnit život a přinést mnoho dobrého...

Jenže vlezlí záškodníci a stoupenci „temných sil“ vědí o tom, že jim samotným by toto poselství naopak vůbec neprospělo, a svitek chtějí stůj co stůj zničit. Dělalí vše pro to, aby se nadějná zpráva k lidstvu nedostala a pronásledují všechny, kteří mají se svitkem a s jeho obsahem něco společného. Mezi sledovanými jsou:

- moudrý prorok jménem Izajáš, který předává výjimečné poselství svým učedníkům;
- beduínský pastýř Muhammad, který objevuje v jeskyni (kdesi v Kumránu) záhadný svitek s obsahem, kterému nerozumí;
- archeologové, kteří těch svitků nacházejí (tam u Mrtvého moře) dokonce víc a snaží se je rozluštit;
- a senzacechtivá veřejnost, která se účastní přednášky o „objevu století“...

Dobro a zlo opět poměří své síly, a to ve starověkém prorockém příbytku, při obchodování v „komunitním centru“ u studny, na poradě vědeckého týmu i na přednášce pro veřejnost, kde se sejde pestrá a zábavná skupinka lidí...

Podarí se nakonec svitek zachránit a zachovat jeho výjimečné poselství až do současnosti? Vy, kdo se ještě rozhodujete o účinkování ve vánoční hře, můžete hádat a vybrat z následujících možností, jak to letošní představení nejspíš skončí:

A. úsměvem v záři reflektorů

B. společným zpíváním na pódiu

*) <https://branic.evangnet.cz/novinka/5977>

- C. narozením děťátka v Betlémě
- D. bouřlivým potleskem publika
- E. sladkou odměnou v zákulisí

Odpověď už jistě víte (*nebo se ji dozvíte na str. 26*) a tým, který hru připravuje, se na všechny přihlášené moc těší!

Ester Brandejsová

MOJE VZPOMÍNKY NA LÉTO

Byla jsem moc ráda, že jsme na sborovou dovolenou jeli opět do Zderazu, na který jsem z minulých pobytů měla ty nejlepší vzpomínky. Letos díky počasí jsme hojně využívali koupání, ale i výlety do krásného okolí. Majitel, pan Jiráček, nám věnoval výlet vlastním autobusem do Košumberku. Zajistil i milá setkání s výkladem tamějšího faráře, kastelána hradu i náměstkyní ředitele léčebny, od kterých jsme se dozvěděli spoustu zajímavého.

O dalších výletech a poznání bych mohla ještě dlouho psát, ale to nechám dalším účastníkům. Velice milé pro mne byly velice kvalitní jak ranní zamyšlení, tak večerní programy, za které můžeme děkovat hlavně Jiřímu Holému. Stejně tak další povídání a společenské hry, kterých se aktivně účastnil i náš budoucí farář David Nečil a jeho milá manželka. Díky, že jsme je mohli takto neformálně poznat.

Rovnou ze sborové dovolené jsem se přesouvala do Bělče nad Orlicí, kde jsem prožila krásný týden na akci pro prarodiče s vnoučaty. Hlavně duchovně nás vedla farářka Bětka Hanychová. Na její duchovní program z počátku Skutků apoštolských, do kterého perfektně zapojovala i děti, a společné zpívání budu dlouho vděčně vzpomínat. Pro ilustraci přidávám fotografii z duchovních programů – na zemi mapa a dřevěné figurky, které děti dávaly na patřičná místa podle vyprávění.

Z dalších programů můžu uvést koupání, jízdy na pramičkách, návštěva cvičitelů asistenčních psů ve velkém táboře, výlet do skanzenu, do Třebechovic pod Orebem a další a další.

Jelikož se mě po návratu několik členů sboru ptalo, jak to vlastně v Bělči funguje, udávám pár informací. Tábor Jana Amose Komenského má tři části. Malý tábor, kde jsme byli my, hlavní budovu, kde jsou jídelny (vaří hodně a nebezpečně dobře) a probíhá zde pobyt seniorů, který vede Dana Němcová. Toho jsem se účastnila minulé dva roky. V takzvaném velkém táboře jsou v týdenních cyklech pobyty pro postižené děti a mladé lidi se svými rodiči a asistenty. Tam jsem potkala i Janu Kalendovou se synem Vašíkem. Jejich duchovní průvodcem je farář Dan Heller.

V Bělči jsem potkala hodně známých lidí, stejně tak jsem se s dalšími seznámila.

Tak jsem po červenci s rodinou prožila nádherný závěr prázdnin, za který jsem Pánu Bohu opravdu vděčná.

Jarka Pecharová

JÁ JSEM VINNÝ KMEN

Vy jste ratolesti. Kdo zůstává
ve mně a já v něm, ten nese
hojné ovoce; neboť beze mne
nemůžete činit nic.

- Jan 15,5

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 244 461 037, 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

web: <https://branik.evangnet.cz>

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 7–9/červenec–září 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

